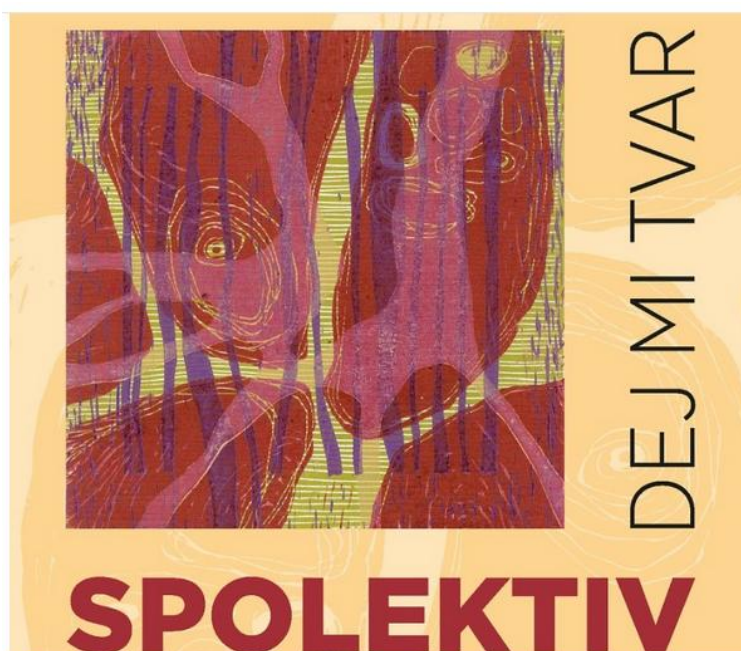

SPOLEKTIV – DEJ MI TVAR

18. listopad 2016 Autor: Zdenek Schwager

Nemám rád, když si někdo na něco hraje a sám sebe prezentuje v mystickém světle s uměleckou aurou. Mám rád, když někdo opravdu hraje, k muzice přistupuje s pokorou a na jevišti vypadá stejně jako v civilu. Bez přetvářky. Těch z první skupiny je mnoho, ty z druhé nacházíme poskrovnu. Ale jsou.

Spolektiv mě zaujal už před lety na jihočeské Portě. Moc jsem jim věřil a fandil na cestě k velkým pódii a hlavně k posluchačům. Nezklamali mně, vyhráli Portu 1993, roku 1994 vydali album ... a ticho v sobě. Bral jsem pomoc kapelám jako samozřejmost u rozhlasového mikrofonu i na jevišti a spolupráce s touto báječnou partou mě moc bavila. O to víc mě ranil tenkrát telefonát Jardy Hnízdila, že si kapela dává pauzu. A zrovna, když měla našlápnuto. A tak už jsem jen do éteru mohl upřímně lidem připomínat s asistencí písní prvního alba tento skvost nové vlny jihočeského folku a vyprávět lidem ve svých pořadech, jak úžasně zní aranže s pestrou hudební plochou, jak originálně barevné jsou Tondovy tóny, jak je upřímný a zvláštní Renatin hlas nebo jak šlape rytmika s Martinovým doprovodem a Jardovými sóly. Spolektiv – už ten název evokoval skvěle sehraný tým, partu, společenství mladých lidí, kteří nadšeně dělali muziku s upřímností.

Uteklo pár let a najednou se mi na displeji mobilu objevilo jméno, které jsem nikdy neměl v úmyslu vymazat, slyšel jsem hlas, který jsem okamžitě poznal a ten mi sdělil zprávu rovnající se záblesku z šedého nebe: „... ahoj, tady Jarda, začínáme znovu hrát.“ O mou pomocnou ruku nebylo třeba žádat a zase se roztočil kolotoč předávání zpráv a kontaktů. A najednou jsme stáli zase spolu na jevišti, povídal jsem a pak poslouchal, Spolektiv hrál, diváci tleskali a teprve po koncertu mi došlo, že je tu nějak časový odstup. Ale proč mi to došlo, nevím, protože výkon na jevišti byl famózní, aranže nových písní a přednes těch starých splynul v jedno a všichni se nechali jen unášet tou záplavou „spolektónů“, jako kdyby pauza trvala jen několik týdnů. (Ani vzhledem, až na nějakou tu vrásku, se ta banda moc nezměnila..., ach jo).

To samé jsem cítil při prvním poslechu nového alba Dej mi tvar. Protože ale jeden poslech nemůže stačit, poslouchám znovu a cítím trochu životních zkušeností v textech (Lezeš mi na nervy, Neuvidím). Také přístup k detailům v sólech nebo pointa je často důkladněji promyšlená (Slzy, Dej mi tvar, Při tanci). Nechybí ani rozjímání o životě získané zkušenostmi a možná i tou pauzou (Nalijme si vína).

Při poslechu alba ani na koncertu se prostě člověk nenudí, jste pořád v příjemném napětí se základem propracované harmonie. To platilo ale už tehdy, kdy jsem ve druhém odstavci popisoval tehdejší slovní rozhlasovou prezentaci Spolektivu. Snad i současní zásobovači hudebních archivů rádií pochopí, že nelze pořád opakovat dávnou historii a dospějí k poslechu tohoto alba, které dává všem najevo tu originalitu, která už tenkrát vybočovala z folkové scény příjemným směrem. A možná i dnes vybočuje, protože Spolektiv je svůj a dá se jim to věřit. Příjemný poslech.

Váš Zdenek Schwager